

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. 62. De oratione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

*Sexagesimum secundum capitulum. In
quo tractatur de oratione.*

QUIA igitur cognitio Dei increati nec Dei hominis passionati, quæ omninò necessaria est ad transformandum mentem in eius amorem, nullatenus haberi potest, nisi assiduè legatur in prædicto libro vitæ, in vita scilicet, & in morte Iesu Christi: talis autem lectio seu intelligentia nullo modo haberi possit sine deuota, pura, humili, violenta, attenta, & assidua oratione, quæ oratio non solùm sit oris, sed cordis & mentis, & omnium potentiarum animæ. Ideo post prædicta de libro vitæ, aliquid dicendum est de oratione.

Oratio est cum qua & in qua inuenitur Dominus. Est autem triplex oratio, extra quam triplicem non inuenitur Deus. Est enim oratio corporalis, mentalis, & supernalis.

*Adcogni
tionē Dei
oratio
per neces
saria.*

*Oratio
est triplex
extra
quā non
inueni
tur Do
minus.*

*Corpora
lis oratio*

Corporalis est continuè cum sono verborū & exercitio corporali, vt genuflexionibus, vel aliis inclinationibus, & hanc ego nunquā dimitto, quia enim quādoque volebam me exercere in mentali, & aliquando decipiebar & impetebar à pigritia & à somno, & sic perdebam ipsam, ideò exerceo me in oratione corporali. Hæc autem corporalis mittit ad mentalem. Quæ quidem fieri debet cum attentione, vt cum dicis pater noster, consideres quid dicis, necurras contendens complere numerum certum, sicut mulierculæ quæ aliqua opera faciunt ad præcium.

*Mentalis
oratio.*

Mentalis autem oratio est, quando Dei meditatio ita occupat mentem, quod nihil aliud cogitat quàm Deum, & si alia aliqua cogitatio intrat mentem, nō voco hanc orationem mentalem. Ista autem oratio præscindit linguam, ita quod non potest loqui,

taliter enim & tantum mens est plena Deo, quod circa nihil aliud potest occupari cogitando nisi circa Deum, & ideo ex hac mentali venit ad supernalem.

Supernalis verò est illa quando anima ex ista Dei cogitatione, & *Superna* repletione tantum eleuatur, *lis oratio* quod supra suam naturam extēditur, & comprehendit de Deo plusquam per naturā suam comprehendere possit, & comprehendendo cognoscit, & illud quod cognoscit, non potest explicare, quia quasi totum quod videt & sentit, est supra naturam. In his ergo gradibus tribus orationum cognoscit quis se & Deū & ex quo cognoscit, amat Deū: & ex quo amat, desiderat eum habere, quem amat: & hoc est signū veri amoris, quod qui amat, non sicut partem, sed totum se transformat in amatum.

Quia verò hæc transformatio non est continua, nec durat, capit anima omne studium inqui-

*Ordo o-
rationis
necessa-
rius.*

rendi omnes modos quibus pos-
sit transformari in suum amatū,
& iterum redeat in illam unio-
nem. Diuina autem sapientia est
ordinatissima, & cunctis rebus
suum imposuit ordinem, & ordi-
nauit sapientia ineffabilis, vt nul-
lus perueniat ad orationem mē-
talem, nisi prius habeat orationē
corporalem: & ordinauit nulli
dare supernalem, nisi habeat cor-
poralem, & mentalem. Et vult
ista sapientia ordinatissima ora-
tiones horarum ad horam illi o-
rationi congruam sibi reddi, nisi
omnino fuerint tanta orationis
mentalis, vel supernalis superue-
niente lætitia impeditæ, quod
lingua omnino absorbeatur ab
illa, vel nisi ex tanta infirmitate
sint grauati, quod omninò non
possint, & iuxta possibilitatē ex-
soluantur cum quiete mentali (vt
expedit) solitudine & sollicitu-
dine corporali.

*Oratio
integra
non diui-
sa esse de-
bet.*

Cum oramus etiam vult vt
integre oremus, & non diuisim;

cor igitur nostrum in oratione integrum habeamus, & non diuisum: quia si diuisum cor habemus, fructum veræ orationis amittimus. In aliis verò exercitiis quæ agimus, integri esse non debemus, eis scilicet, in comedendo & bibendo, & alia talia negotia faciendo: sed dum talia negotia interiùs operamur, cor integrum in Deo habeamus, si fructum veræ orationis sentire desideramus: nam ideo in oratione tentamur, quia cor integrum in Deo non habemus.

Ora igitur, & assiduè ora: quã- *Vnde veniat tentatio inter orandum.*
tò enim plus orabis, tantò magis illuminaberis, & tantò profundius, clariùs & nobiliùs summum bonum & rem summè bonam videbis: & quanto profundius & excellentius illud videbis, *Assidua oratio fit*
tanto plus amabis, & quanto eam plus amabis, tanto te plus delectabis, & tanto magis comprehendes illam & tu capacior fies ad comprehendendum: postea

venies ad plenitudinem luminis: cognosces enim quæ ante cognoscere non poteras. Huius autem gloriosæ orationis exemplū habemus & doctrinam, & formā quod summè in ea perseueremus, ab ipso Deo filio Deo homine Iesu Christo, qui nos orare docuit verbo & opere multipliciter; nam verbis suis admonuit nos orare, cum discipulis suis dixit. Vigilate & orate, ne intretis in tentationem. Et in aliis multis locis in Euangelio inuenies, quomodo de ista venerabili oratione multipliciter nos instruit, & omnibus innuit illam sibi multū esse charissimam, cum de ea totiens nos admonuit: tanquā nos verè diligens, & magnum bonū nobis optans.

*Fructus
orationis*

Et vt nulla nobis excusatio remaneret si gratiam suam non cōferret: ex quo effectum exauditionis in nostra oratione posuit, dicens, petite & accipietis. Voluit & ipse orare, vt saltem suo

exemplo moti, & tracti, hanc præ omnibus amaremus.

Ait enim Euangelista, cum prolixius oraret, factus est sudor eius sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram. Pone hoc speculū ante oculos tuos, & stude te cū eoto te, de exemplo istius orationis habere, quia ipse non pro se, sed pro te orauit, & dixit. Pater si fieri potest transeat à me calix iste, verumtamen non mea voluntas, sed tua fiat. Vide ergo quod Christus orando suam voluntatem submisit voluntati patris, fac & tu secundū exemplar suum.

Oravit etiam cum ait, pater in manus tuas commendo spiritū meum. Quid plura? tota vita sua oratio fuit, quia in continua Dei oratione, cognitione, & manifestatione, & sui permansit. Nunquid & Christus frustra orauit? quare & tu negligis? cum sine oratione nihil haberi possit? ex quo igitur Christus orauit ho-

*Exēplo
Christi,
qui pro
nobis ora-
uit esse
seper ora-
dum.*

*si frustra
dominus
noster o-
rauit,
quid ne-
gligimus*

mo & verus Deus non pro se, sed vt tu vera orationis exemplū sumeres: si ab eo vis aliquid, de necessitate oportet quod ores, quia sine oratione obtinere non poteris. Si enim ipse verus Deus non nisi orando, & humiliter postulando quæ placuerūt sibi, recipere voluit: tu misera creatura sine supplicatione & humiliatione recipere vis? Igitur ora.

Noſti fili quod sine diuino lumine & gratia nullus homo saluatur? Diuinum enim lumen facit hominem incipere, proficere, & ad apicem perfectionis adduci. Et ideo si vis incipere & habere istud diuinum lumen, ora. Si proficere incœpisti, & lumen prædictum vis in te augmentari, ora. Si ad apicē perfectionis aduenisti, & superilluminiari vis, vt possis in ea permanere, ora. Si vis fidem, ora. Si vis spem, ora. Si vis charitatem, ora. Si vis amorem paupertatis, ora. Si vis obedientiam

tiam ora. Si vis castitatem, ora. Si vis aliquam virtutem, ora.

Orabis autem isto modo, legēdo, scilicet, in libro vitæ, id est, in vita Dei & hominis Iesu Christi, quæ fuit paupertas, dolor, despectus, & obedientia vera. Et postquam intraueris istam viã, & profeceris, tribulationes multæ & tentationes carnis, mūdi, & dæmonū te affligēt multipliciter, & molestabunt, & horribiliter persequentur, & si vis vincere, ora.

*Antequā
oretur,
quid sit
agendū.*

Quando autem anima vult orare, oportet quod conetur habere mundiciam mentalem cū munditia corporali, & rimetur bona & mala & quærat intentionē bonorū quæ fecit in ieiuniis, in orationibus, & lacrymis, & de omnibus aliis bonis quæ fecit cōsiderando quomodo opus Dei egit negligenter & diminutē, & sine reuerentia, & cum defectu, mala autem cum magna diligentia, & contemptu: & confiteatur peccatum suum & re-

P

cognoscat diligenter, & pœniteat abundanter: & in ista confessione & cordis contritione anima inueniet mundiciam, & sic vadat ad orationem: sicut ille publicanus, & non sit pharisæus, & sic in oratione illuminaberis.

*Spiritus-
sanctus
non in su-
peroran-
tes descē-
dit.*

Qui igitur volunt esse ordinati à Spiritu sancto, orēt: descēdit enim ipse super Apostolos in die Pentecostes, non nisi super eos orātes.

Ora igitur, & custodi te, ne des locum inimicis continuè te obseruantibus, tunc autem dabis locum inimicis, quando desines orare. Et quantò plus tentaberis, tantò magis in oratione persevera. Ratione enim orationis quandoque accidit tentari, ut potè dæmonibus orationem impedire conantibus, sed non cures nisi quod ores, quia continuè mereris à tentationibus liberari. Oratione enim illuminaris, oratione à tentationibus liberaris, oratione mundaris, oratione cum Deo vniris. Oratio nihil a-

*Profe-
ctus ora-
tionis.*

Etia

liud est, quā manifestatio Dei & sui. Et ista talis manifestatio scilicet, Dei & sui est perfecta & vera humiliatio: nam status humilitatis est, quando anima videt Deum & se, sicut oportet, tunc enim est anima in profunda humilitate: & ex ista profunda humilitate magis diuina gratia infunditur in anima & ibi crescit, quantò enim diuina gratia magis animam in humilitate profundat, tantò magis ex ista profundatione humilitatis, ipsa diuina gratia crescit, & quantò diuina gratia crescit, tantò magis anima in vera humilitate profundatur, & iacet per continuationem veræ orationis, & sic augmentatur in anima diuinum lumen, & gratia semper animam in vera humilitate profundat, legendo sicut dictū est, & meditando in ista vita Dei hominis.

Cognoscere enim Dei magnitudinem, & se esse nihil hæc est perfectio hominis: qualiter

In gratia subtractione esse magis orandum, & accepti? futurum autem fiat, per aspectum istius libri dictum est supra. Igitur (fili mi) omnem pigritiam & negligentiam à te penitus repelles.

Desidero enim fili mi, & te exhortor, quod non minus ores, non minus vigiles, non minus alia bona opera facias, quando subtracta erit tibi gratia & feruor deuotionis, quam alio tempore quo feruoris gratiam obtinebas.

Multum enim acceptum est Deo, si cum feruore gratiæ diuinæ ores, vigiles, & labores, & alia bona opera facias. Sed tunc, fili mi, est omnino gratissimum Deo, & acceptissimum sacrificium quando in subtractione gratiæ & feruoris, orationem non dimittis, nec minus ores, nec minus vigiles, illa eadem operare sine gratia feruoris, & cum illius gratia.

Vnde, fili mi, si diuinus feruor & calor te impellit & cogit ali-

quando ad vigilandum & orandum & laborandum, coneris & tu, dum ignem habes. Quando verò ipsi Deo placet subtrahere tibi feruorem & calorem siue propter tuum defectum (vt plurimum) siue vt gratiam suam in te magis ampliet, & augmentet, non minus orare, vel vigilare, vel bono operi insistere debes: & etiam si tentatio seu tribulatio qua punire, & purgare habet Dei filios, tibi adueniant, & tibi subtrahatur gratia feruoris, coneris tunc non minus orare, non minus vigilare, nec minus bono operi insistere, nec minus contra tentationes resistere & pugnare, vt possis vincere, vt saltem tua omnimoda & continua oratione, tuis vigiliis, tuis lacrymis, tua omnimoda importunitate cogas te ipsum, vt Deus sic dignetur tibi reddere feruorem & calorem suæ gratiæ, facias tu quod tuum est fili mi, & quod suum est benefaciet Deus. Oratio enim

forfata & coacta, & exacta, est multum Deo acceptissima.

*Coacta o-
ratio Deo
gratissi-
ma.*

Sic igitur in orationibus persevera, & non impleas te alia occupatione ex quo incipis sentire de Deo plenius solito: & caue quod nulli des te ipsum, nisi prius addiscas ab aliis separare te ipsum, & caue tibi à feruoribus tuis, id est à spiritu qui datur cum feruore, antequam sequaris ruinam, & vide quod primum, medium, & finis sequatur: & in quantum assimilatur libri vitæ, in tantum sequaris & non plus.

*A spiri-
tum liber-
tatis se
habere
glorian-
tibus esse
cauendū*

Et caue tibi ab his qui se dicunt habere spiritum libertatis, qui sunt aperte contra vitam Christi, qui sub lege factus est, cum esset conditor legis.